

1/2017

Půst – požehnaný čas návratu k Bohu, který nás miluje!

SILOE

LIST ŽELIVSKÝCH FARNÍKŮ, TERCIÁŘŮ A PŘÁTEL KLÁŠTERA

ROZHOVOR S KARDINÁLEM VLKEM BIS-
KUPOVÉ K MIGRAČNÍ KRIZI POPEL POPE-
LEČNÍ STŘEDY NA HLAVĚ... MARTIN LU-
THER O SVÉM HRADU VZKŘÍŠENÍ A ŽI-
VOT ADELA BANÁŠOVÁ - ŽENA S NÍZ-
KÝM IQ? PŘEDSTAVENÍ „OTEVŘI DVEŘE!“
SLOVO OPATA PAPEŽ FRANTIŠEK PROTI
ROUTINĚ PROBLÉM NENÍ V MUSLIMECH,
ALE VE VLAŽNÝCH KŘESŤANECH? KURZY
ALFA JSOU PRO KAŽDÉHO

Půst je křik našeho těla po Bohu, křik z propastné
hlubiny. v níž se setkáváme se svou nejhlubší bezmocí,
zranitelností a nenaplněností a v níž celou svou bytost
necháme padnout do bezedné Boží náruče.

ÚVODNÍ SLOVO

Půst jako dar a šance

Blížíme se pomalu k postní době v letošním roce 2017. Jaký to má pro nás význam, postit se. Není to zastaralá nepotřebná záležitost? To jsme slýchávali ve školách, které ovládali ještě nevěřící lidé, když se snažili svým žákům Pána Boha a všechno, co s ním souviselo, vymýtit z našich myšlení. Co to znamená půst?

Zkusme se podívat do Googlu vyhledávače, co je to půst, a hned na prvních řádcích se dočteme: „Půst jako lék“, „Své choroby léčím postem“ nebo: „Půst cesta k dokonalosti“. Dále se dočítáme: „Půst jako cesta ke zdokonalení sebe sama“, jako cesta ke ztišení sebe sama. Dále se dozvídáme, že dlouhodobé posty jsou cestou k vyléčení mnohých těžkých nemocí. Zkrátka jenom na internetu najdeme mnoho informací o důležitosti postu. Pán Bůh hovoří na mnohých místech v Bibli o potřebě postu, dokonce postu a modlitby. Sám Pán Ježíš svědčí velmi zajímavě o tomto důležitém ozdravném prostředku pro člověka.

A sám jako Bůh a člověk nám dává příklad, který dokresluje fakty právě když uzdravuje ze všech možných nemocí a činí veliké divy a zázraky. Postní doba, která se k nám blíží a kterou začneme popeleční středou 1. března je pro nás tedy velikým darem, požehnáním a šancí. Neváhejme a využijme ji co nejvíce. Jeden z mnoha plodů této doby je radost a pokoj. To přeji sobě i vám všem i našim drahým kolem nás, abychom hodně načerpali a tak se správně připravili na blížící se svátky Velikonoc.

+Jáchym, Jaroslav Šimek, O. Praem., opat

MODERÁTORKA SUPERSTAR ADELA BANÁŠOVÁ JAKO ŽENA S BÍDNÝM IQ?

Podle výzkumu britského psychologa Richarda Lynna prý v Boha věří méně inteligentní lidé. Nikdy jsem si neměřila IQ, ale díky tomuto průzkumu aspoň vím, kam patřím, a jsem vděčná, že i navzdory mému hendikepu s IQ sem mohu přispívat (myslí tím článek do Hospodářských novin na Slovensku). Nejčastější argumenty ateistů jsou ty, že kdyby Bůh existoval, tak nedopustí to a ono... Zejména všechno to utrpení. Je skutečně vysoce „inteligentní“ si myslet, že Bůh je něco mezi Džinem v láhvi a Vilem Rozborilem (moderátor pořadu Modré z nebe), který vám splní všechna přání a nechá vás žít v Miami bez zubního kazu. Protože „inteligentní“ lidé si myslí, že dobré je to, co jim neudělá „bebí“. Inteligentní lidé jsou totiž tak inteligentní, že to ví lépe než Bůh. Inteligentní člověk věří jen tomu, co viděl svým zrakem, který je takový nedokonalý, že si nevšimne ani známého na chodníku. Inteligentní člověk se spoléhá na svůj mozek s kapacitou využití potažmo 5%. Inteligentní člověk využívá takzvané kritické uvažování, takže aplikuje kritéria, která si vyskládal z milizlomku zkušeností a vědomostí a celé to řídí týměž již zmíněným mozkem. Inteligentní člověk se spoléhá sám na sebe, čímž opět naznačuje, že skutečně „pochopil“ smysl Boha jako asistenta na dosažení cílů. Bůh není automat! Z výzkumu dále vyšlo, že děti přirozeně věří v Boha, dokud nenastane akt dospívání. Tedy rozuměj akt programování se na dospěláckou kritickou mysl podle nesčetných a velmi různých vzorů v okolí. Jak už i starý dobrý Jung řekl - všichni lidé mají v sobě zakódovanou touhu najít Boha. Vůbec se nechci dotknout lidí, kteří nevěří v Boha, protože je to každého svobodné rozhodnutí, zda věří, nebo ne. Zda věří v existenci, nebo neexistenci, stále i tak jde o víru v něco. Vysvětlit člověku Boha je jako pokusit se rybě vysvětlit, co je voda. A na to fakt nemám. Mým skromným IQ si však dovolím domnívat se, že mezi inteligencí a moudrostí je propastný rozdíl v takovém měřítku, který se „inteligentně“ logicky vysvětlit nedá. Ale zase se třeba velmi mýlím... Bůh ví.

(Srv. <http://modlitba.sk/?p=10034>
<http://dennik.hnonline.sk/ekonomika-a-firmy/516488-verim-v-boha-aj-napriek-prieskumu#.VS13E-b072b.facebook>)

POPEL POPELEČNÍ STŘEDY NA HLAVĚ A VODA ZELENÉHO ČTVRTKU NA NOHÁCH

Mezi těmito dvěma obřady nebo událostmi veda cesta pústu. Zdálo by se, že ta cesta má něco kolem dvou metrů, ale ve skutečnosti je mnohem delší a náročnější, protože se jedná o to, abychom ji začali od vlastní hlavy a dorazili k nohám lidí kolem nás. K tomu, abychom prošli ji prošli, nestačí 40 dní, které plus mínus trvají od Popeleční středy až do Zeleného čtvrtka. Je k tomu potřebný celý život. No postní doba je pro tuto cestu privilegovaným místem.

Lítost a služba jsou dvě kázání, které nejvíc vystihuje popel a voda víc jako slova. Právě popel a voda jsou dodnes spojovány s dezinfekcí a čištěním. No především

jsou to symboly úplné změny, proměny od hlavy až po paty (nohou). Jsou symbolem našeho obrácení.

Právě takto začíná papež František postní poselství v letošním roce:

„Postní doba je novým začátkem a cestou, která vede k bezpečnému cíli: k velikonočnímu zmrtvýchvstání a ke Kristovu vítězství nad smrtí. Toto období se vždy na nás obrací s naléhavou výzvou k obrácení; křesťan je povolán k tomu, aby se vrátil k Bohu „celým srdcem“ (Joel 2,12), neuspokojoval se průměrným životem, ale aby ve svém přátelství s Pánem rostl. Ježíš je věrným přítelem, který nás nikdy neopustí, a přestože hřešíme, trpělivě očekává, že se k němu vrátíme. Tímto očekáváním projevuje svou vůli k odpuštění.“

A zde jsou tři důvody k obrácení:

- 1) Abychom mohli zazářit Jeho Světlem. Aby v našich životech mohl zazářit Kristus – Světlo Světa. Abychom mohli prožít naše osobní Velikonoce. Aby už nikdo z nás nemusel žít ve tmě – plné strachu, samoty, temnoty bez barev a tváří, bez cest a bezpečí. Aby k nám po našich velkých pátcích, našich temnotách, našich nocích proniklo Světlo Velikonoční neděle. A ne jenom k nám.
- 2) Jako Měsíc, který odráží sluneční světlo tím víc, čím víc je nakloněný ke slunci a roste, tak také my. Je to proces růstu: nov, první čtvrt' a pak přichází úplněk, aby se Měsíc ukázal v celé své kráse, ať se ukáže i naše lidská krása.

3) A v neposlední řadě, abychom svítili pro druhé, především pro ty, kteří jsou pohlceni nocí. Ať odrážíme, obrácení k Bohu, Jeho lásku, přijetí, trpělivost a milosrdenství.

Ano, půst není orientovaný na Velký pátek, ale na Velikonoce zmrtvýchvstání. Právě proto nemá být především časem umrtvování, ale ožívování. Jde v něm o nacházení nových a originálních, doposud nežitých forem odpuštění, štědrosti a služby. To ony pozvedají vlastní schopnost milovat, a tak nás posouvají do jednoty a lásky Žijícího a umožňují prožít Velikonoce jako plnost svého a Ježíšova života. Od hlavy až k nohám, tedy jak příslovečně říkáme, až po paty.

P. David Peter Palušák

VTIPY

Zvířátka uspořádaly velkou oslavu. Bavily se a vzpomněly si, že stonožka jaksi nepřichází. Když už se oslava blíží ke konci, rozletí se dveře, vejde stonožka a říká: Do kélu! Který osel na dveře napsal: Očistěte si nohy!

Kocour přednáší zvířatům o nehodách v jejich vesnici: „V loňském roce bylo u nás bezohlednými řidiči zraněno 28 koček... Mohla by ta myš tam vzadu laskavě přestat s tím potleskem?!“

Lev rozděljuje zvířata do dvou skupin. „Vy, co jste pěkné, chod'te vlevo, vy co jste moudré, vpravo!“ Nastane trma-vrma, všichni se rozutečou, každý na svou stranu, jenom žába zůstane sedět.

Lev se zeptá: „Proč ses nezařadila?“

„A to se mám roztrhnout?“

Povídají si tři zvířátka, které z nich je nejhrůzostrašnější. Začne pes: „Já když zaštěkám, všechny kočky z okolí se rozutečou.“ Pak pokračuje lev: „Já když zarvu, všechna zvířata a lidé z okolí se rozutečou!“ A nakonec se ozve malé kuřátko a povídá: „Na mě nemáte! Já když se svalím na záda, celá Evropa se ...“

VZKŘÍŠENÍ A ŽIVOT

Nad hrobem svého přítele Lazara Pán Ježíš Kristus slavnostně vyhláší: „Já jsem vzkříšení a život!“ Mluví tu o životě, mluví o sobě. „Kdo věří ve mne, i když umřel, bude žít, a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.“ (Jn 11,25-26)

Vírou v Pána Ježíše Krista se dostáváme k prameni věčného života. Ježíš nám otvírá přístup k novému životu: ve svatém křtu se znovu rodíme z vody a z Ducha svatého pro věčný život, v Eucharistii přijímáme nesmrtelný pokrm věčného života. „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“ (viz Jn 6,53-58). Pán Ježíš Kristus vidí své poslání v tom, abychom měli život, abychom ho měli v hojnosti.

Slovo o věčném životě potvrzuje Ježíš zázrakem v pozemském životě – vzkříšením svého přítele, spravedlivého Lazara (viz Jn 11,1-45). Lazarovo vzkříšení je předobrazem největšího a nejdůležitějšího zázraku „SLAVNÉHO KRISTOVA ZMRTVÝCHVSTÁNÍ“, které je pevnou skálou a základem naší křesťanské víry.

Vzpomínám si, jak jsem se svým přítelem knězem navštívil vážně nemocného staršího muže, který byl po celý svůj život věrný Pánu Bohu a Církvi. Svědomitě pracoval jako soukromý zemědělec a potom ještě svědomitěji jako družstevník JZD. Byl věrným manželem a starostlivým otcem své rodiny, která byla celkem oddána Bohu a Církvi. Když náš rozhovor uvázl, protože nemocný byl velmi slabý, začali jsme ho těšit, jak to lidé obvykle dělají: za chvíli pomine zima, slunce vystoupí výše, oteplí se, zahrádka rozkvetne a vy budete moci vyjít ven, budete se procházet na jarním zdravém vzduchu a zdraví se vám znovu vrátí atd. Nepředpokládali jsme, že tento nemocný muž je v myšlenkách o celé patro výše, neboť on přerušil náš rozhovor a naši namáhavou útechu takto: „Nechť se stane se mnou vůle našeho Pána! Já se ničeho nebojím, já věřím, i když umřu, budu žít!“ A při těchto slovech z jeho tváře vyzařovala

taková odevzdanost do Boží vůle a taková jistota víry, že my dva kněží jsme byli dojatí a povzbuzení jeho vírou ve věčný život.

Slovo o věčném životě je pro nás slovem o víře. Pán Ježíš Kristus se také i na nás obrací s otázkou: „Věříš tomu?“ Věříš, že já jsem VZKŘÍŠENÍ a ŽIVOT? Věříš, že můj život a mé zmrtvýchvstání je Světlem lidí? Věříš v odpuštění hříchů, ve vzkříšení těla a v život věčný?

Kéž doba čtyřicetidenního velikonočního postu je pro nás milostiplným časem, abychom radostně vyznávali svou křesťanskou víru celým svým životem: „Ano, Pane, věříme, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který přišel na tento svět, aby nás svou spasitelnou smrtí vykoupil z hříchu a smrti, a svým slavným zmrtvýchvstáním nám daroval věčný život!“

(V římské liturgii se 5. neděle v době postní slaví jako tzv. Lazarova neděle. V byzantské liturgii je tzv. Lazarova sobota – vzkříšení sv. Lazara sobotou před Květnou nedělí. Mimochodem, letos budou Velikonoce slavit společně jak západní, tak východní křesťané.)

Z Východní liturgie:

Abys ještě před svým utrpením dal jistotu všeobecného vzkříšení, vzkřísil jsi Lazara, Kriste Bože, proto i my jako děti neseme znamení vítězství k tobě, Vítězi nad smrtí, a voláme: Hosanna na výsostech, požehnaný, který přichází ve jménu Páně!

Kristus, naše radost, pravda, světlo a život, i vzkříšení světa, ve své dobrotě se zjevil na zemi. Stal se předobrazem zmrtvýchvstání. Jako Bůh uděluje všem odpuštění hříchů.

P. Jan Křtitel František Václav Mrákava, O.Praem.

KARDINÁL VLK: PAPEŽ FRANTIŠEK HLEDÁ DIALOG

Na konci loňského roku náš klášter navštívil kardinál Miloslav Vlk. Interview s ním připravil páter Gottschalk.

Žijeme v době, kdy papež přijímá ve Vatikánu protestanty z celého světa. Putují za ním. A on putuje za nimi. Co to znamená?

Znamená to, že jsme si blízko, že se neustále k sobě přibližujeme.

Jak se dá vnímat kritika papežů kvůli jejich ekumenickému snažení? Zvláště významná byla u papeže Jana Pavla II.

Tato kritika má kořeny v minulosti. My katolíci jsme

totiž zvyklí vést dialog ve stylu: máme pravdu a nebudeme s nikým o naší pravdě diskutovat. To je velmi zlé. Je potřeba, abychom měli otevřené srdce vůči pravdě a jiným lidem. Důležité není jenom naše hledisko, ale také pohled druhé strany. V opačném případě může jít o známku uzavřenosti vzhledem k tomu, že Ježíš se modlil, aby všichni byli jedno. Tato modlitba má být pro nás impulzem, abychom též usilovali o jednotu. Duch Svatý nás k ní vede. Zmiňovaní kritikové

zapomínají na Ducha přítomného v církvi. Již Jan Pavel II. před rokem 2000 říkal o nutnosti znovuobjevit Ducha Svatého v působení církve. Ekumenismus není v konečném důsledku nic jiného, než projev Ducha, aby všichni byli jedno. Neměli bychom si nic vymýšlet, ale máme se nechat vést tímto Duchem.

Je prozíravostí papeže Františka, že kromě ekumenického dialogu vede i mezináboženský dialog? Hlavně když si uvědomíme, že všechna tři monoteistická náboženství mají bohaté zkušenosti se „svatými válkami“?

Co nechceš, aby jiní dělali tobě, nedělej ani ty jim. Právě ono zlaté pravidlo můžeme vztáhnout na naše vztahy s jinými náboženstvími. Sami uznáváme, že v každém, i nekřesťanském náboženství, jsou semínka pravdy. Ježíš se na kříži nemodlil, aby ti, co v něho uvěřili, byli jedno, ale aby jedno byli všichni! Odmítání dialogu proto není na místě.

Je možné aktivní snahy současného papeže o dialog s Židy a muslimy vnímat také v kontextu toho, že Evropě reálně hrozí, že za několik let v ní budou dominovat muslimové a papež se takto snaží „zmírnit“ případné důsledky této změny?

Dá se to takto vnímat. To, co papež František dělá, je dialog. Rozhovor. Vzájemné poznávání jeden druhého. Je důležité se poznávat, abychom si mohli lépe rozumět a abychom se sami pro sebe nestali nebezpečnými.

Je církev v Evropě připravena na roli náboženské menšiny?

V období komunismu jsme k tomu byli vedeni. Musíme se ale zbavit vědomí, že jsme jediní, kdo mají pravdu. Budeme se muset učit více naslouchat. Lidé nejsou schopni pořádně přemýšlet, mít svůj názor, objektivně hodnotit věci a situace. Chybí nám dialog založený na pravdě. Zde může církev sehrát rozhodující roli. Přivádět k dialogu. K pravdě. K obnově lidského myšlení a vztahů. K nové orientaci, kterou dnešní společnost a Evropa potřebuje.

Do jaké míry je vhodné, aby se církev spojovala v rámci svých aktivit s představiteli státu?

Pokud jde o partnerský vztah, prosím. Nemělo by však jít o podřízený vztah a už vůbec ne o podlézání.

Měli by církevní představitelé kritizovat politiky?

Jsem přesvědčen, že tam, kde se dějí nepravosti, má zaznít náš hlas. Společnost je dlouhodobě poznamenána neschopností rozlišovat pravdu a právo. Projevy politiků jsou někdy skutečně zlé. A zde je pak potřebné a žádoucí říct také případné NE.

Je obvyklá a vhodná kritika papeže, tak jak jsme to v poslední době zaznamenali zvláště od několika málo kardinálů, na adresu římského biskupa?

Každý papež má své příznivce a kritiky. František vnesl do církve nový vítr, čímž samozřejmě vzbudil velký zájem obou skupin. Určitě s tím počítal. Nemyslím, že by byl nějak překvapený. Pokud mu to zdraví dovolí, rozhodně dokončí reformy, ke kterým se odhodlal.

K SITUACI V EVROPĚ ZAZNÍVÁ I HLAS BISKUPŮ

„Musíme bránit tradiční hodnoty, na kterých stojí Evropa.“ Takovýmto populárním heslem současné doby začal velmi zajímavý rozhovor redaktora internetové televize DV TV s nedávno vysvěceným biskupem plzeňské diecéze, Tomášem Holubem. Možná i mnozí věřící

z kostelních lavic se s tímto dnes velmi často používaným sloganem ztotožňují, ale jak vyplynulo i ze zmiňovaného rozhovoru, ne každý si pod tím může představit stejné věci. Biskup Tomáš nepopřel, že existují tradiční hodnoty, na kterých byla Evropa postavena, ale vzápětí si položil otázku, jestli vůbec ještě současná Evropa na takovýchto základech stojí.

Úctu ke každému člověku za nás nevybojují jiní

Podle něho je významným specifikem evropské kultury především společnost založená na úctě vůči jednotlivci. Češi, jako národ patřící do Evropy, by ve střetu s jinými kulturami měli tedy v první řadě hájit tuto úctu ke každému člověku. To je ta kotva, tedy základ toho, na čem se Evropa rozvinula.

V současné době si však Evropa významně zahrává s tím, že na tomto základu stát nebude. Zahrává si totiž s populismem a s tím, že přestává být ochotna bojovat za svobodu jednotlivce. *„Najednou jsme podlehli tomu obrovskému pokušení, že tyto hodnoty se dají bránit strukturálně. Že zkrátka zaplatíme nějakým politikům, vojákům a oni to za nás budou dělat, zatímco my si budeme užívat. A to je nejhorší blud, který se tady šíří a ten je nebezpečný.“* Evropa, jak dodává biskup Tomáš, byla vždycky postavena na solidaritě, nikoliv na servisu, tedy že zaplatíme nějakému specialistovi a my budeme v klidu. Jsou to naše hodnoty a každý se za ně má postavit. A protože člověk nechce vyjít ze svého pohodlí, z Evropy se místo solidární organizace stává organizace servisní. V tom je její obrovské nebezpečí.

Musíme bránit své tradiční pohodlí????

To, že v Evropě již dlouhou dobu nečelíme žádným válkám a žijeme poklidným životem, se pro nás stalo samozřejmostí. Zapomněli jsme však na to, že o mír je třeba se zasazovat. Dnes tady je, zítra být nemusí a pak zjistíme, že to, co bylo samozřejmostí, najednou chybí.

Biskup Tomáš konstatuje, že mít se „dobře“ bychom neměli vnímat jako běžnou věc. Je to dar, který vyžaduje neustálou vděčnost, a vzápětí analyzuje úvodní větu rozhovoru, že musíme bránit tradiční hodnoty, a upozorňuje, že za těmito

hodnotami se často může ukrývat jenom strach o naše pohodlí. „Mnohem více bráníme vlastní pohodlí a svůj konzum nežli hodnoty.“

Takže ten slogan, na kterém by se shodla asi většina naší společnosti, aby byl pravdivý, bychom mohli klidně poopravit a zněl by: „Musíme bránit své tradiční pohodlí.“

Život bez oběti vede k záhubě

Pokud bychom ale opravdu obranu tradičních evropských hodnot redukovali jenom na obranu našeho pohodlí, zanikneme. Nebudeme dostatečně silní a nebudeme mít šanci k oběti, což je další důležitá vlastnost, na které jsou evropské hodnoty postaveny. Pohodlí a oběť nejdou dohromady. Oběť má obrovskou škálu, od dělení bohatství (např. že situaci v Itálii a v Řecku nebudeme řešit až když doběhne i k nám) přes otázku nějakého osobního nepohodlí, osobního nasazení atd. Zkrátka nebýt egoistou.

Česká společnost nemusí čekat až na okamžik nějakého bezprostředního ohrožení, aby nás vyburcovala k aktivní ochraně našich základních principů. Právě bezprostřední ohrožení totiž může vést také ke vzniku různých forem fanatismu a ideologií. Ty klasicky fungují na základě velkého ohrožení a přinášejí zkratkovité reakce. (Vidíme to např. na dnešní politické scéně, proto je třeba umět rozlišovat jednotlivé postoje.) Teroristické útoky poslední doby nás naplňují určitými obavami, ale biskup Tomáš rozhodně nemíchá islám s islamismem. Jsou to dvě různé skutečnosti, a to se musí zvlášť podtrhnout!

Đábel rád šlape po základních lidských hodnotách

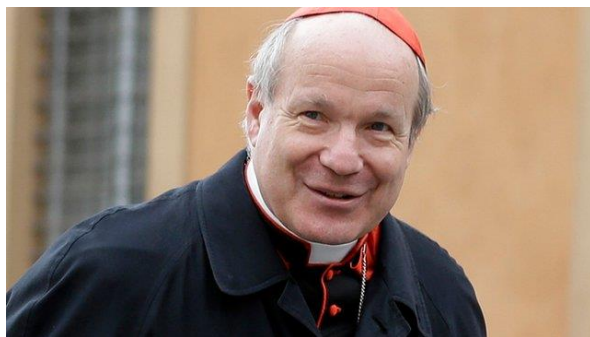
Jako zkušený voják má za sebou první vojenský kaplan ČR, který stál u zrodu duchovní služby Armády ČR, několik nasazení ve vojenských misích. Ve vánočním rozhovoru pro časopis E15 poznamenal: „*Tam jsem poznal, že zlo je svině. My máme představu, že zlo bojuje sice za špatné cíle, ale gentlemansky. A ono je svinsky nefér. Je to jedna z důležitých charakteristik zla, kterou je potřeba vzít strašně vážně.*“

Zlo využije cokoliv, aby se potom se škodolibostí smálo, že ty největší a nejzákladnější hodnoty jsou pošlapány. „Myslím, že existuje Zlo, věřím v ďábla. Já jako katolický kněz a biskup v ďábla věřím.“ A uvádí svou osobní zkušenost, kdy cítil, jak jsou základní lidské hodnoty a práva pošlapány:

„To jsem zažil strašně silně. (...) Byli jsme v Iráku a pro mateřskou školku, která se snažila vychovávat muslimské a křesťanské děti v nějaké toleranci, jsme se snažili dovést nějaké věci pro celoroční provoz klimatizace, protože se najdou lidi, kteří to zaplatí. Tak v té chvíli najednou vletím s těmi věcmi do Basry (2. největší město Iráku) a najednou to nejde předat. Jsem jenom dva kilometry od toho místa a z bezpečnostních důvodů to vezu zpátky. V té chvíli jsem vnímal, že se ten Zlý dívá do mých očí a říká: Hele...“

Celý rozhovor si můžete vyslechnout na webové stránce:
<https://video.aktualne.cz/dvtv/zlo-je-svine-jde-s-nim-ale-bojovat-branime-vice-nase-pohodli/r~f6856658d20f11e6a78c002590604f2e/?redirected=1483525092>

Zlobit se na muslimy není adekvátní reakce

Na rozhovor biskupa Tomáše můžeme navázat zajímavým postřehem současného vídeňského arcibiskupa a kardinála Christopa Schönborna, narozeného mimo jiné v Československu, který na adresu migrační krize

poznámenal:

„Neměli bychom obviňovat muslimy, že chtějí Evropu islamizovat. Musíme vinit sebe, že neděláme dost pro udržení křesťanství v Evropě,“ dodal s poukazem na větší návštěvnost mešit než kostelů.

„Samozřejmě že si přeji, aby Štěpánský dóm zůstal živým křesťanským kostelem a místem modliteb a ne pouze turistickou atrakcí pro pět milionů turistů ročně. Ale ve Vídni již máme 200 islámských svatostánků. Že si náboženství navzájem konkurují, je staré jako svět,“ odpověděl 71letý Schönborn na otázku, zda se neobává, že ze slavného vídeňského chrámu se stane mešita.

Mít strach z islamizace Evropy je podle rodáka ze Skalky na Litoměřicku „nesmyslné, pokud sami nějak nepřispíváme k tomu, aby Evropa zůstala křesťanskou“.

„Když se v Nizozemsku prodává jeden kostel za druhým, když jsou pro nás supermarkety důležitější než evropské křesťanské kořeny, neměli bychom se divit, že se křesťanství z Evropy vytrácí. Ale to není vina muslimů,“ uvedl vídeňský arcibiskup.

Podle zdrojů zpracoval Tadeáš R. Spišák

« výročí reformace

LUTHEROVA PÍSEŇ „HRAD PŘEPEVNÝ“ A ŽALM 46,8: „HOSPODIN ZÁSTUPŮ JE S NÁMI, PŘEPEVNÝM HRADEM JE NÁM BŮH JÁKOBŮV“

Milí přátelé, letos si připomínáme 500 let od reformace, na kterou se dnes, díky Bohu, již katolíci a luteráni dívají úplně jiným pohledem než kdysi. Díky Společnému prohlášení o nauce o ospravedlnění z roku 1999 jsme si k sobě blíží a kroky papeže Františka, papeže Benedikta XVI. a Jana Pavla II. významně přispěly k tomu, že si uvědomujeme, jak nás víc věcí spojuje než odděluje. V posledním čísle o Vánocích jsme se věnovali mimo jiné také návštěvě papeže Františka na ekumenickém shromáždění s luterány ve švédském Lundu. Slovy Patricka Collinse, irského misionáře, jsme se my, katolíci, podívali na luterány a celý problém reformace. V tomto čísle vám pro zajímavost nabízíme pohled z jiné strany, pohled luteránů na katolíky a celou problematiku. Při příležitosti 500. výročí reformace zde uveřejňujeme kázání superintendenta Evangelické luteránské církve v

Sasku, Reinharda Pappaia, kterou měl na otevření Roku reformace v Bardějově na Slovensku 23.10.2016. Rozhodli jsme se v letošním ročníku Siloe věnovat více ekumenických vztahům s protestanty a zmiňovanému výročí. Snad to bude pro vás přínosem.

Nedávno byl posvěcen opravený luteránský kostel v Opole v Polsku, který byl v roce 2015 při velkých záplavách těžce poškozen. Zdejší malý církevní sbor, i když to v Polsku

není zvykem, bývá katolíky velmi uznávaný. A tak jsem na slavnostních Službách Božích mohl sedět před oltářem spolu s katolickým biskupem. Modlil se a zpíval s námi. Ale když celé shromáždění začalo zpívat píseň od Martina Luthera „Hrad přepevný“, zůstaly jeho rty němé. Bylo tak zřetelně vidět, že stále existují rozdíly mezi protestanty a katolíky. Nevím, jak je to u vás, ale ve městě, odkud pocházím, v Bauzenu v Německu, se luteráni a katolíci vzájemně respektují. Není to jenom výsledek sblížení, ke kterému došlo v posledních desetiletích. Od roku 1999 existuje Společné prohlášení v nauce o ospravedlnění podepsané Katolickou církví a Světovým luteránským svazem. Je to jeden z nejprevratnějších dokumentů od dob reformace. Je o tom, že my samy si Boží milost nemůžeme zasloužit. Bůh nám ji dává, protože nás miluje. Tento důležitý poznaček Martina Luthera již uznávají díky Bohu spolu s luterány i katolíci.

V Bauzenu máme i další společnou věc. Nachází se tam velký chrám svatého Petra, který byl posvěcen v roce 1221. Náš Kostel sv. Petra využívají od dob reformace jak katolíci, tak evangelíci. Ta menší část patří katolíkům a větší evangelíkům. Podle jedné velmi staré smlouvy jsou určeny časy, ve kterých mohou jednotlivé církve slavit svou liturgii. Kdysi dávno bylo kvůli tomu množství sporů. Dnes však již žijeme vedle sebe v pokoji. Pravidelně organizujeme společné akce. Například se každý týden setkáváme na společných

modlitbách. Neumím v této chvíli říci, jestli by naši katoličtí bratři a sestry v Německu s námi zpívali Lutherovu píseň „Hrad přepevný“, avšak vím, že v německém katolickém zpěvníku se přece jenom jedna píseň od Martina Luthera nachází.¹

Když si v roce 2017 připomínáme reformaci, nejde nám však v první řadě o Martina Luthera. Neděláme z Martina Luthera ani po 500 letech od přibití 95 tezí na chrám žádného světce. Neoslavujeme Luthera, ale oslavujeme všemocného a milosrdného Hospodina. Jsme osvobozeni Boží milostí. Bůh je ta největší hodnota v našem životě. Nejsou to lidé, instituce, různé vnější věci, které nám dávají oporu v životě. Jen Bůh sám je naším přepevným hradem. Proto bychom měli mít bázeň Boží, Bohu důvěřovat, tak jak to i Martin Luther napsal ve svém výkladu prvního Božího přikázání. Samozřejmě, nemůžeme zapomenout na to, za co bychom měli poděkovat Martinu Lutherovi. Luthera však vnímáme jako člověka, který měl dobré, silné, ale také slabší stránky. Nevyvyšujeme ho k nebesům. Není to v naší moci. Lidé svou mocí nemůžou ani sebe ani nikoho jiného dostat do nebe. To dokáže jen ten, kdo nás stvořil, stará se o nás a se svou velkou milostí toto dílo také dokoná. Všemohoucí a milosrdný Bůh. Za to, že Pán Bůh byl znovu posunutý do středu našeho života a naši víry můžeme děkovat právě reformátorovi Martinu Lutherovi.

¹ Poznámka redakce: V novém zpěvníku určeném pro Rakousko a Německo, tzv. Gotteslob, z roku 2013 je celkově 11 písní inspirovaných Martinem Lutherem. U některých byla převzata melodie, u některých dokonce celé sloky, nebo celá píseň s textem. Nový Gotteslob kromě ekumenických protestantských písní obsahuje i písně židovské, ortodoxní a písně Taizé hnutí, písně v latině, němčině nebo angličtině. Když zpěvník vznikl, katolický biskup a kardinál Rainer Woelki při jeho prezentaci zdůraznil vysokou kvalitu protestantských písní a také řekl: „Bez Martina Luthera a reformace by dnes nemohl existovat žádný Gotteslob (katolický zpěvník), protože lidem zpívané duchovní písně se do liturgie dostaly až s reformací.“ Byl to totiž právě Martin Luther, kdo do protestantské liturgie zavedl lidmi oblíbené zpívání církevních duchovních písní. To později přispělo k vzniku také katolických zpěvníků. Více o zajímavé historii se můžete dočíst např. na těchto odkazech: http://www.oki-regensburg.de/11_luth.pdf, nebo <http://www.katholisch.de/aktuelles/dossiers/gotteslob-neue-tone>

Žádným lidským úsilím se nepovede přiblížit náš lidský život k Bohu. Ani ten nejsvětější život si nedokáže koupit místo v nebi.² Nebesa mají zámek, který se nedá otevřít lidským klíčem. Také ty, milý bratře nebo sestro, se můžeš hodně snažit zhotovit si ten pravý klíč. Ale nedá se to. Lidský klíč není ten pravý klíč. K tomuto poznání dospěl Martin Luther po dlouhých bojích a obrovské beznaději. Byl pro něj velkým osvobozením, dveřmi do nového života a samozřejmě dveřmi do nebe. Dveře je možné nyní otevřít, protože sám Kristus k tomu stanovil podmínky. Dal Petrovi a dalším apoštolům a všem následovníkům klíč od nebes. Tento klíč však nemá zuby, které by lidé mohli sami vybrousit. Nedovede to ani papež v Římě, ani nikdo jiný. To může jedině Ježíš Kristus. V evangeliu podle Jana 14,6 říká: „Já jsem cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mě.“

Někdy se ptáme, odkud Luther dostal tu svoji důvěru a odvahu? Během svého života zažil také těžké a nebezpečné situace. V roce 1527, kdy napsal svou nejznámější píseň, řáčil ve Wittembergu a okolí mor. I Luther měl strach před touto velkou nemocí. Navíc ho velmi sužovaly ledvinové kameny a byla na něj uvalena klatba jako kdyby byl těžkým zločincem. Byl tedy v ohrožení života. Tato různá nebezpečí pocíťoval jako ruce ďábla, které by se ho chtěly zmocnit. Přesto píše: „*Byť svět i plný ďáblů byl, chtějících nás zhltnouti, však žádný by z nás neubyl, musejí ustoupiti.*“ Znovu je zde otázka, odkud bral Luther takovou důvěru. Získal ji čtením Božího Slova. Dostával při čtení vnitřní sílu od Pána Boha. A proto z vděčnosti použil ve své známé písni „Hrad přepevný“ slova 46. žalmu. Tento žalm je pramenem, ze kterého tryská důvěra. Kdo čte tento biblický žalm, může velmi rychle pozorovat, že je to také píseň. Má tři sloky. A verš, který je na začátku tohoto kázání, se jako refrén opakuje po každé sloce. „**Hospodin zástupů je s námi, přepevným hradem je nám Bůh Jákobův.**“ V tomto žalmu, podobně jako v Lutherově písni, čteme o mnoha otřesech, které se můžou uskutečnit v životě jednotlivce, nebo v životě celého národa. Ani dnes to není jinak. V některých částech světa lidé prožívají situace, kdy se jim doslova

² A my katolíci to také velmi dobře víme, jen si to neuvědomujeme, a sice že svatí se do nebe nedostali pro své skutky, ale díky milosti Boží, pro kterou se otevřeli a kterou přijali. Bez této milosti, bez daného daru, by se do nebe nedostali. Bůh v nich působil tak, aby se stali svatými a může to udělat i našem životě, pokud se mu otevřeme a budeme s ním spolupracovat.

hroutí tento svět. Křesťané, muslimové, židé i jiní jsou tím zasaženi. Ačkoliv je u nás nebo u vás mír, cítíme obrovské otřesy, kterými je tento svět v současnosti zasažen. Strach, starosti a mnohé obavy jsou též zde mezi námi. Svět získal hluboké trhliny a jistoty mizí. A my se ptáme, kdy a jak to skončí? Co zůstane a na co máme spoléhat? Odpověď je stejná, jakou objevil Martin Luther. Nachází se v žalmu 46 v právě zmiňovaném refrénu: „**Hospodin zástupů je s námi, přepevným hradem je nám Bůh Jákobův.**“ A tento poznatek, že v životě zůstane

navždy něco pevné, silné, spolehlivé, pro mě hodně znamená.

To se skutečně děje. Bůh zůstává vždy na naší straně. On je s námi a ne proti nám. Je našim přítelem a ne nepřítelem. Je k nám jako Otec, který nikdy nenechá své děti na

holičkách. Slovo יְהוָה hebrejského textu znamená zároveň Bůh vojska. Bible říká, že Bůh je obklopen armádou andělů, kteří mu pomáhají dát jednotlivým křesťanům pocit jistoty a ochrany. V pohádkové opeře o Jeníčkovi a Mařence od Engelberta Humperdincka je napsána nádherná moudrost v jedné večerní písni, vlastně večerní modlitbě: *Večer, když jdu spát, stojí kolem mě 14 andělů, dva u mé hlavy, dva u mých nohou, dva vpravo, dva vlevo, dva, kteří mě přikrývají, dva, kteří mě probouzejí, dva, kteří ukazují na nebeský ráj.* Ano, to je záměr našeho Nebeského Otce, abychom v životě i po smrti byli blízko Něho, tedy v ráji. Tuto blízkost daroval rovněž praotci Jákobovi. Bůh pořád zůstává na straně Jákoba. Přestože to ne vždy pociťoval, žehnal mu i v těžkých dobách. Dokonce i tehdy, když Jákob dělal chyby. Jméno Jákob v překladu znamená lhář. Není to tedy pěkné jméno. Ale Bůh stojí i u těch, kterým se hroutí život, kteří lžou nebo dělají chyby. On je s námi a zůstává našim ochráncem. U Boha se můžeme schovat do bezpečí podobně jako se ukrývají kuřátka pod kvočnou. Bůh rozprostírá svá křídla. Ochranu můžeš ty, milý bratře a milá sestro, nalézt u Boha.

Rád bych ještě poukázal na jednu jemnost jazyka a to na slovní spojení: *Bůh je s námi*. Slovo *Immanuel* v hebrejštině znamená „*Bůh je s námi*.“ Je to jméno, které prorok Izajáš předpověděl Mesiášovi. A tento Mesiáš, kterým je Ježíš Kristus, zničí ďáblovy skutky. Tento Immanuel je ochrannou silou na naší

Hrad přepevný jest Pán Bůh náš

Hrad přepevný jest Pán Bůh náš, zbroj výborná i síla;
on nás chrání, když satanáš své proti nám vysílá.

Ten starý nepřítel zkazit by nás chtěl,
moc a mnohá lest hrozná zbraň jeho jest,
v světě nemá rovného.

Nástroj lidský jest v tom špatný, I snadní jsme my k
zmožení.

Však hájí nás rek udatný, jejž Bůh nám dal k spasení.
Kdo by ten byl, nevíš? Jest Kristus Ježíš,
Bůh a Pán všeho, a není jiného;
pole jistě obdrží.

Byť svět i plný ďáblů byl, chtějících nás zhltni,
však žádný by z nás neubyl, musejí ustoupiti.
Kníže světa toho, I ač bouří mnoho,
co chce, nespraví, soud Boží ho dáví,
slovíčko jej porazí.

Đábel, svět musejí jistě ustoupit slovu jeho,
neb s námi jest v každém místě Pán s dary Ducha svého.
I přijde-li na zmatek čest, hrdlo, statek,
necht' sobě mají, nic tím nezískají,
nebes nám však nechají.

straně, tak jak
říkával Luther:
„*Ptáš se, kdo jím
je? Ježíš, Boží
Syn. Ten
zachránil svět,
jiný Bůh není. On
nakonec zvítězí.*“
A ještě jeden
obraz. V dobách
Martina Luthera
byl hrad
symbolem
bezpečí. Dnes
jsou z hradů
často jen
zříceniny nebo
muzea. U většiny
hradů je však
možné vidět,
jakou ochranu
kdysi nabízely.
Jedním z
nejpůsobivějších
hradů je pro mě
Spišský hrad. V
německém
jazyce slovo
„*hrad*“ pochází
ze slov „*ukrývat*,

schovávat se“ a „poskytnout ochranu“. S tím je spojený silný pocit být u Boha, v bezpečí, být Bohem chráněn. Když dnes, v roce 2017, ztratily staré hrady své původní významy, hodí se nám tento obraz vždy na to, abychom si uvědomili, jakou ochranu, jaké bezpečí, jakou jistotu nám dává víra v Nejsvětější Trojici. „Hospodin zástupů je s námi, přepevným hradem je nám Bůh Jákobův.“

VTIPY

Starý vousatý kapucín zpovídá babičku. S láskou k ní promlouvá a babička se nakonec rozpláče. Řeholník si říká, jak hezky babičce promluvil do duše, že se rozplakala, ale nakonec mu to nedá, a tak se zeptá: „Babičko, copak, pročpak pláčete?“ „Ále, důstojný pane, zrovna včera mně chtěla koza a ona měla úplně stejné vousy jako vy, tak jsem si na tu chuderu vzpomněla.“

Ptá se Pepíček pana faráře: „Pane faráři, je Pán Bůh ženatý?“ „Pepíčku, to přece nejde, to je naprosto vyloučeno!“ „A proč?“ „Protože to už by Pán Bůh nebyl všemohoucí!“

Kde je v Písmu řeč o povolání kardiochirurga? (Ez 36, 26: "Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa.")

Po důkladné prohlídce pravidl gynekolog: "Tak, milá paní, až se dnes vrátí Váš manžel domů" "Nejsem vdaná," přeruší ho pacientka. "No tak až se setkáte s Vaším snoubencem" "Nejsem zasnoubena." "Tak tedy řekněte svému příteli, že" "Nemám a nikdy jsem neměla žádného přítele" Na to se lékař zamyslel, poodešel k oknu a dlouho se mlčky díval ven na oblohu. "Pane doktore, proč vyhlížíte tak dlouho z okna?" neudržela pacientka svou zvědavost. "Protože naposledy, když se stalo něco podobného, tak vyšla hvězda na východě"

Konal se pohřeb. Zeť pozůstalé se nakloní ke knězi a říká: "Nekropte ji tolik, pane faráři, ať neobživne!"

PROČ NAVŠTĚVOVAT KURZY ALFA

Znáte kurzy Alfa?

Vy, kteří chodíte do kostela nebo se prostě zajímáte o křesťanskou víru, jste se už jistě s tímto pojmem setkali. Mohli jste se o těchto kurzech dočíst v některém dřívějším vydání „SILOE“, informace o nich jste mohli získat na našich webových stránkách i jinde na internetu, z nejrůznějších brožurek či knížek. Budete nejspíš vědět něco o nové evangelizaci a znát jméno Nicky Gumbel. Občas možná i ty z nás, jejichž životní styl a zájmy šly zatím docela jinými cestami, než je cesta víry, upoutal někde plakátek s pozváním k účasti na kurzech Alfa a o jejich náplni.

Ale co s tím? Přihlásit se také? Nestačí mi snad to, co jsem si přečetl? Nebo co když o tom všem nevím ještě vůbec nic? Neznemožním se? Je to vůbec ještě pro mě?

Když se pokouším vystihnout, jaký je rozdíl mezi poznáváním Alfy a obsahu jejích témat jaksi zvenčí a přímou účastí na ní, napadá mě toto přirovnání:

Všichni bezesporu známe autobus. Technici a mechanici dokonce všechny jeho části a jejich funkce. Víme, že jej někdo řídí, mnohdy ho známe jménem a víme možná i něco o jeho životě. Snad dokonce známe, více nebo méně, některé cestující. Patrně také tušíme, kde je zastávka, ze které vyjíždí a kam směřuje. Třeba dobře známe i krajinu, kterou projíždí, stejně tak pravděpodobně cíl jeho cesty, o němž víme určitě aspoň to, že existuje. Sečteno a podtrženo-docela slušný obnos informací. Ale jak tohle zasáhlo do našeho života? Přiběhneme snad domů a budeme plni nadšení vyprávět všem kolem, jak z místa A do místa B jel mimo jiné pan X a paní Y autobusem té a té značky řízený panem Z? Tak tohle je přirovnání ke kurzům Alfa viděným „zvenku“.

A teď jiný obraz. Ty sám, možná ani ne příliš připravený na cestu, možná trochu unavený a nespavý, z nějakého důvodu nastupuješ do autobusu. Možná Tě pozval někdo, komu důvěřuješ. Možná Tě láká cíl, o kterém jsi už mnohokrát slyšel. Nebo jsi jen prostě hledající, toužíš po dobrodružství cesty jako takové, po poznávání...Taky už třeba nechceš cestovat sám. Vcházíš tedy dovnitř, někteří lidé různého věku už tam sedí, někdo za Tebou ještě nastupuje, další ještě dobíhá. Řidič je v pohodě, usmívá se a vůbec se nezlobí na pár opozdílů. stejně srdečně a ukazuje, Kolik stojí jízdenka? Prý třeba nic, je to jen na Tobě.

Vítá Tebe i je kde jsou ještě volná místa. jen kolik chceš nebo můžeš dát, Začíná to fakt dobře. Postupuješ dál, spolucestující Tě zdraví, někteří Ti podávají ruku a představují se. Je tu příjemná atmosféra, teploučko, něco tady krásně voní a než se stačíš vzpamatovat, máš sám v ruce hrnek voňavého čaje, někdo Ti podává cosi dobrého k jídlu a nechybí ani výborný zákusek. Je Ti najednou uprostřed všech tak dobře. Cítíš, že sem patříš. Honza a Mirek začínají hrát na kytary, kdo chce, přidává se ke zpěvu. Pak se všichni ztiší a sám řidič, jindy prý také někdo ze zkušenějších cestujících, začne vyprávět. Vypráví o cíli naší cesty, o tom, kdo nás tam čeká a jak moc nás má rád. Také o tom, jak na té cestě co nejlépe obstát i o různých úskalích, které

nás na ní můžou potkat. Něco z toho Ti připadá povědomé, ale že by se to tolik týkalo i Tebe? Že Ti ten někdo dokonce napsal dopis plný lásky, o kterém jsi zatím neměl ani tušení? Že obětoval to nejdražší, co měl, i pro Tebe? Slovo je občas provázeno pro zpestření a lepší pochopení krátkým filmem, videem...Cestující se rozhodně nenudí. O tom, co se povídalo, se začíná diskutovat. Někdo jen poslouchá, někdo se připojuje se svou zkušeností, zážitkem... Najednou vidíš, že se na jednu věc, slovo, myšlenku, dá nahlížet různě. Z příslušného úhlu pohledu se totiž jeví jinak Pepovi, jinak Martě, Mírovi, Lukášovi nebo Lence. Posloucháš a vnímáš, jak Tě jejich náhled obohacuje, tak jako ten Tvůj zase obohatí je. Všem, kteří chtějí něco říci, se dopřává stejné pozornosti. Nikdo také není nucen mluvit, když sám nechce. O legraci není nouze, ale nikdo nikoho nezesměšňuje ani neshazuje. Nálada je příjemná, uvolněná, a tak i když už je pro dnešek konečná na té několikaetapové cestě, nikomu se nechce vystupovat. A tak ještě pár posledních slov, vtípků a vzájemné vyměňování kontaktů, aby diskuse mohla občas pokračovat ještě před dalším setkáním. I když už je docela pozdě večer, vydáváš se domů plný energie a chuti s někým se o to všechno nové a krásné podělit. Už teď se těšíš, jak se zase se všemi za týden potkáš a zase se spolu s nimi o něco víc přiblížíš Tomu, kdo Tě pak jednou až tam daleko v cíli radostně a láskyplně uvítá.

K takovýmto setkáním ovšem někde na zastávce nebo v autobusu většinou nedochází. Byl to jen můj pokus pomocí tohoto podobenství trochu ukázat a popsat, jak vypadá kurz Alfa „zevnitř“, tak, jak ho mám teď možnost jako jeden z účastníků poznávat, prožívat a nechávat se pomoci něho a našich „řidičů“ (P. Tadeáše, P. Davida a jejich pomocníků) proměňovat.

Úplně na závěr vzkaz pro ty z vás, kteří váháte nebo si netroufáte: Nebojte se přijít a zažívat v živém společenství něco, co se dá jen těžko prožít při samostudiu u počítače nebo nad knížkou. Opravdu to stojí za to!

Edita Veronika

„OTEVŘI DVEŘE!“

DĚJINY SPÁSY V DIVADELNÍM VYSTOUPENÍ DĚTÍ ŽELIVSKÉ FARNOSTI

Být při tom, když Adam s Evou odtrhli ze zakázaného stromu, uslyšet hlas anděla zvěstujícího narození Pána Ježíše, potkat svatou Alžbětu, Pannu Marii, pastýře, nebo sv. Jana Křtitele, který vyskočí z kostelní lavice, aby po dětské mši svaté vyzval lidi sedící v kostele k obrácení, to vše očima dětí a mnoho dalšího měli možnost vidět ti, kteří navštívili želivský opatský kostel na Štědrý den o uplynulých Vánocích. Po dětské mši svaté se tam totiž uvedla premiéra představení s názvem „Otevři dveře!“

Tradice divadelního vystoupení dětí sahá do roku 2010, kdy děti ze Želiva a okolí navštěvující hodiny náboženství poprvé nacvičily drama o narození Spasitele. Aby ve velkém kostele nezanikly jemné hlásky účinkujících dětí, páter Tadeáš s nimi nejdřív nahrál a sestříhal celé vystoupení do zvukové

podoby. Pak se každým rokem příběh vylepšoval co do kvality nahrávky, kostýmů a kulis, a byl obohacován o další scény z dějin spásy. K dětem se postupně přidávali rodiče, kteří se postarali o občerstvení během zkoušek,

výrobu kulis a kostýmů. Vznikla tak jakási ochotnická divadelní skupina těch, kteří se takovýmto způsobem rozhodli hlásat evangelium.

Poslední premiéra již zmapovala biblický příběh stvoření světa, první hřích člověka, příběh narození Ježíše Krista, jeho křest, povolání apoštolů, uzdravení ochrnutého (kterého před Ježíše museli přinést jeho přátelé tak, že rozebrali střechu domu), uzdravení slepého od narození, poslední večeři, Ježíšovo ukřižování a vzkříšení.

„Bylo náročné tyto příběhy interpretovat ve studeném kostele a s ohledem na liturgický prostor za pouhou půlhodinu. Obzvlášť obtížné bylo vymyslet způsob, jak by děti mohly představit samotný příběh utrpení a ukřižování Krista. Nakonec jsme ve spolupráci s páterem Davidem Palušákem a s rodiči našli citlivé a geniální řešení, které chytlo za srdce asi všechny návštěvníky kostela“, vysvětluje páter Tadeáš.

V průběhu celého vystoupení tlouklo nad dětmi animované Boží srdce, jehož tlukot bylo možné uslyšet obzvlášť při stvoření a poslední večeři, kdy Ježíš sám sebe dal učedníkům ve svátosti eucharistie. „To srdce představuje Boží touhu obnovit vztah s každým člověkem. Děti ve vystoupení vyzývají každého člověka, aby otevřel dveře víry a spolehl se na to, co se stalo před dvěma tisíci lety. Bůh má totiž velké srdce, ve kterém je hodně komůrek. Je tam tolik komůrek, kolik lidí se narodilo na tomto světě. Každá komůrka je pro jednoho člověka. Nikdo z lidí se nemůže ztratit v davu a nikdo nemůže naši komůrku obsadit. Bůh každého miluje výjimečnou láskou a touží, aby se k němu každý navrátil. To děti v divadle vyprávějí. V současnosti

chystáme uvedení reprízy na Velikonoční neděli a na Den rodin, který připravujeme v opatské zahradě. Dostali jsme dokonce návrhy uvést vystoupení i v některých okolních kostelích. Uvažujeme nad tím a těšíme se, že vystoupení se lidem líbí.

Divadelní vystoupení "Otevři dveře" se uskuteční v Želivě v Opatském kostele Narození Panny Marie 16. dubna 2017 na velikonoční neděli ve 20:00 hod.

PAPEŽ FRANTIŠEK UMOŽNIL ŘADOVÝM KNĚŽÍM ODPOUŠTĚT ŽENÁM INTERUPCI

Papež František umožnil všem římskokatolickým kněžím udělovat odpuštění ženám, které podstoupily interrupci a touží po rozhrěšení. Pontifex tak prodloužil na neomezeně dlouhou dobu zvláštní povolení, které kněžím dal v rámci skončeného Svatého roku milosrdenství. Umělé přerušení těhotenství podle papežova dopisu nadále zůstává z hlediska církve „těžkým hříchem, neboť ukončuje nevinný život“.

„Neexistuje ale žádný hřích, na který by nedosáhla Boží milost a který by nedokázala smýt, pokud nalezne kající srdce, které touží po smíření (s Bohem),“ napsal papež v apoštolském dopise.

Dříve směli odpuštění ženám po interrupci udílet pouze biskupové nebo zvláštní zpovědníci jednotlivých diecézí. Během Svatého roku, který skončil loni, ale František tuto pravomoc vložil i do rukou běžných kněží. Uznal „existenciální a morální utrpení“, jemuž musejí čelit ženy, které se rozhodly pro předčasné ukončení těhotenství.

Z PROMLUV PAPEŽE FRANTIŠKA

"Nevraživost ničí rodiny, národy, všechno. Užíráním a stálou obsesí, jako se stalo Kainovi, který nakonec svého bratra odstranil. Přestal být bratrem. Řekl si: »Jsem jenom já. Není bratrství, jsem jenom já.« To co se stalo na počátku, nastává jako možnost u

nás všech. Tento proces je třeba utnout hned zpočátku, při první zahořklosti jej stopnout. Zahořklost není křesťanská. Bolest ano, hořkost nikoli. Zášť není křesťanská. Bolest ano, zášť nikoli. Kolik jen je nevraživosti a rozštěpení!“

„Jak přijímám vykoupení, odpuštění, které mi dal Bůh, když mne učinil synem skrze Svého Syna? Přijímám je láskou, něhou a svobodou? Anebo se schovávám do rigidity příkázání, která je vždycky

„jistější“, ale nedává radost, protože nedává svobodu.“

"Mám tě rád, protože jsi mne obdaroval, zachránil, stvořil. Toto je modlitba chval, radostná modlitba, kterou se radujeme z křesťanského života. Nikoli tristní modlitba nerudného člověka, který nedovede přijmout dar, protože má strach ze svobody, která vždycky obdarovává. Takový umí jenom plnit povinnost. Je otrokem povinnosti, nikoli lásky. Když se staneš otrokem lásky, jsi svobodný! Takové otroctví je krásné! Tamti to však nedovedli."

"Posláním křesťanů ve společnosti je tedy dodávat „chuť“ životu vírou a láskou, jež nám daroval Kristus, a zároveň chránit před znečišťujícími zárodky sobectví, závisti, pomlouvačností apod. Tyto zárodky ničí tkanivo našich komunit, které mají naopak zářit jako místa přívětivosti, solidarity a smíření. K plnění tohoto poslání je zapotřebí, abychom nejprve my sami byli vysvobozeni ze zhoubné degenerace mondénních vlivů odporujících Kristu a evangeliu. A toto očišťování nikdy nekončí, je nutné jej provádět neustále a každý den!"

„Neriskovat, prosím, hlavně rozvahu. [Dbát] přikázání, všech přikázání. To ano. Ale [strach] paralyzuje, uvrhuje do zapomnění přijaté milosti, odnímá paměť i naději, protože ti neumožní jít vpřed. Přítomnost křesťana či

křesťanky je pak, jako když někdo jde po ulici a přiznane se nečekaný déšť, není dobře oblečen a pak se srazí šaty... Úzkoprsost, ustrašenost: hřích proti paměti, odvaze, trpělivosti a naději. Pán ať nám umožní růst v paměti, ať nám dá růst v naději, ať nám každý den dodává odvahu a trpělivost a vysvobodí nás od této ustrašenosti, která se bojí všeho, a od úzkoprsosti, která konzervuje. Ježíš nám říká: Kdo chce svůj život zachránit, ztratí jej.“

„Pán s námi rád diskutuje. Někdo mi řekne: »Otče, já se často rozčílím, když se modlím k Pánu« - Ale i to je modlitba. Jemu se líbí, když se rozčílíš a říkáš mu zpřima, co cítíš, protože je Otcem! Také tímto způsobem říkám »Tady jsem«. – Anebo se ukrývám? Utíkám? Předstírám? Dívám

se jinam? Každý z nás se může zeptat: jaká moje odpověď Pánu, pokud jde o uskutečňování Jeho vůle v mém životě? Kéž nám Duch svatý udělí milost nacházet tuto odpověď.“

”Bůh zapomíná, protože odpouští. Když vidí litující srdce, odpouští a zapomíná. 'Jejich nepravosti jim odpustím a na jejich hříchy už nevzpomenu'. Pro nás to však znamená výzvu, abychom už Pánu své hříchy nepřipomínali, tedy nehřešili. 'Tys mi odpustil a zapomnul, a já proto mám...změnit život'. Nová smlouva mne obnovuje a nutí ke změně života – nejenom k proměně srdce a smýšlení, nýbrž ke změně

celého života. Máme žít bez hříchu, vzdálení hříchu. Takto Pán tvoří věci nové a všechny nás obnovuje.”

Někdo může říci:
„Jsem silně
katolicky založený,
chodím stále na mši
a, díky Bohu, nikdy
– skutečně nikdy –
nemám žádná
pokušení!“ Modli se,
protože jsi na špatné
cestě! Křesťanský
život bez pokušení
není křesťanský – je

možná ideologický, gnostický, ale nikoli křesťanský. Když totiž Otec přitahuje lidi k Ježíši, je tu někdo jiný, kdo je vleče protichůdným směrem a v našem nitru rozpoutává boj! Apoštol Pavel proto mluví o křesťanském životě jako o zápase, každodenním boji. Je to boj!“

„Líní křesťané, kterým se nechce
jít vpřed, křesťané, kteří nebojují,
aby věci měnili a dělali nové věci,
jež by prospěly všem... takoví jsou
líní, zaparkovaní křesťané, kteří v
církvi našli hezké parkoviště. A
když říkám křesťané, myslím tím
laiky, kněze i biskupy... všechny.

Takoví zaparkovaní křesťané však existují! Pro ně je církev parkoviště, které chrání život, a využívají všech možných zabezpečení. Tito nehybní křesťané mi připomínají něco, co nám jako dětem říkali prarodiče: Dej pozor na stojatou, netekoucí vodu, protože ta se kazí jako první.“

Z PROGRAMU KLÁŠTERA A FARNOSTI

1.3. 2017 POPELEČNÍ STŘEDA /Den přísného postu/

18:00 Mše svatá

Všechny pátky v době postní:

17:30 Pobožnost křížové cesty

18:00 Mše svatá

20.3. 2017 pondělí - SLAVNOST SV. JOSEFA, pěstouna Páně

18:00 Mše svatá

24.3. 2017 pátek - VIGILIE SLAVNOSTI ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ

18:00 Mše svatá

25.3. 2017 sobota - SLAVNOST ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ

08:00 Mše svatá

26.3. 2017 neděle - 4. NEDĚLE V DOBĚ POSTNÍ

10:30 Mše svatá s vysluhováním svátosti Pomazání nemocných

09.4. 2017 neděle – KVĚTNÁ NEDĚLE

10:15 Průvod z kostela na hřbitově

10:30 Mše svatá

Srdečně vás zveme na mše svaté ve všední dny a na křížové cesty. Najděte si čas na Pána alespoň jednou přes týden, abyste se dobře připravili na Velikonoce! Nenechte požehnanou dobu nevyužitou!

Už teď vás upozorňujeme, že letos chystáme první ročník Dne rodiny.

Uskuteční se 27.5. a další podrobnosti upřesníme.

V příloze listu SILOE najdete program exercicií a duchovních seminářů na rok 2017. Zájemci z řad naší farnosti se budou moci přihlásit na recepci. Stačí zaplatit konferenční poplatek. Povedlo se nám letos zajistit několik exercitátorů, konkrétně P. Eliase Vellu, Karla Satoriu, Jeffa Scaldwella, Patricka Collinse, Roberta a Vicky de Hoxar a exercicie pro kněze a jáhny povede sestra Briege McKenna s P. Kevinem Scallonem z Irska. Podrobnosti si můžete přečíst na našich webovkách: www.zeliv.eu

Báseň Antonína Šuránka, který byl internován v Želivě v padesátých letech a dnes je kandidátem na blahořečení:

ŽELIVSKÉ HODINY

**Želivské hodiny z vysokých věží
učí, jak rychle čas k věčnosti běží!
Radostné díky všech buďte jim vzdány;
tlumočí pozdravy Marie Panny.**

**Želivské hodiny jsou spravedlivé
jak zdravé svědomí – dnem, nocí živé –
hlásají skutečnost, neznají klamu,
jsou stálým kázáním z Božího chrámu.**

**Želivské hodiny stejně všem měří,
těm, kdo jsou bez víry, i těm, kteří věří;
dobrým i nedobrým, velkým i malým –
jsou hlasem věčnosti plným a stálým.**

**Želivské hodiny velebně hrají,
čas lidem oznámí a hned se ptají,
jak lidé vteřin svých využívají,
jež drahokam – v moci své mají.**

**Želivské hodiny vážným svým hlasem
učí, že všechno zde pomine časem;
život však nekončí; tělo v zem dané
kdysi se promění a z mrtvých vstane.**

Želivské hodiny hrozí i těší,
burcuji svědomí těch, kteří hřeší,
volají k výšinám, k modlitbě, k práci...
„Škoda i vteřiny, která se ztrácí!“

Želivské hodiny, vy jste to byly,
jež jste nám na pozdrav zahlaholily,
srdcím jste zvolaly v rozhodné chvíli,
že sídlí nablízku živý zdroj síly.

Želivské hodiny, bdělost nám dejte,
srdce nám od nicot odtrhávejte,
ať láskou plápolá, ať není chladné,
až i nám poslední hodina padne.

Želivské hodiny, dál jasně zvučte,
řádu a svornosti celý svět uče;
hlasem svým proste mu od Boha míru,
lásku a naději, tvořivou víru!

Želivské hodiny, měřte čas dále,
nám lidem k užítku a Bohu k chvále!
Volejte z výšiny do širé dáli,
ať v čase sloužíme věčnému Králi.

Želivské hodiny, z posvátných věží
učte nás, život jak k věčnosti běží.
Radostné díky všech bud'te vám vzdány!
Vždyť jste nám pozdravem Marie Panny!

Představitelé různých filosofických škol v dešti:

SKEPTIK:

Kdo může
dokázat,
že prší?

PERIPATETIK:

JAK SKVĚLÝ DEN
na procházku!

CYNIK:

Jen blázni
nosí

EKLETIK:

JÁ BUDU
NOSIT
KLOBOUK!

STOIK:

Počasí změnit tak
jako tak nemůžu.

EPIKUREJEC:

KALUŽE!

GRANT SNIDER

Vážení čtenáři!

Zamyšlení a přání

Zpěvačka Szidi Tobias, v současnosti první dáma českého šansonu,

ve své písni „Chlap z kříže“, zpívá:

„Kříž a na kříži chlap má celkem fajn tvář.

Vrať se už na zem, už se vrať a svůj zákon braň.

Čas se v nás zastavil, z pravdy je poušť, a z lásky pád.

Sladká lež, slaný žal, každý sám si nese svůj kříž.

Tady už nic neplatí, jen prachy jsou zbraň.

Hej, tak vezmi si svůj bič a vyčisti chrám.

Jen závist, nenávist... řekni, kam mám jít?

Já to už netuším, mám též dost ran... ale na duši.

Jen z výšky se díváš, jsi-li náš Kristus Pán.

Učiň zázrak, sestup z kříže a svůj zákon braň.

Ukradli naději, zabili krásu, prodali lásku...”

Bůh i letos o Velké noci sestupuje s kříže.

Z bolesti, z beznaděje vstupuje do našeho lidského světa, aby nám a v nás pomohl najít člověka, který se nebude muset bát, a neustále po hříchu utíkat, skrývat se...

Žádný z nás pro Krista nikdy neztratil na ceně. Bůh, aby mohl učinit zázrak, potřebuje i naše ruce, nohy, ústa, odvahu. Přeji nám všem, být zmrtvýchvstalému Kristu k dispozici. Dát Mu možnost vstát z mrtvých na všech frontách našeho lidského srdce a světa. Aby tak i ulicemi Želiva mohl kráčet v podobě Tvoji, mojí a podobě naší.

P. Siard Dušan Sklenka, O.Praem.

INFORMACE O VYDÁNÍ: List Siloe je vydáván několikrát v roce pro vlastní potřebu Kanonie premonstrátů v Želivě a Římskokatolické farnosti v Želivě. Stálá redakce: P. Tadeáš Róbert Spišák, O.Praem., P. David Peter Palušák, P. Gottschalk Karol Lovaš, JUDr. Eva Jurečková, Jan Pikl. Vaše připomínky a příspěvky můžete posílat na email: siloe.zeliv@gmail.com